

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus ab Anna interrogatus, à seruoqué alapa cæsus Art. & Hom. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

munt autem illud Psalmi in testimonium: *Saluum me fac Deus, quoniam intrauerunt aque usque ad animam meam.* Et illud: *De torrente in via bibet, propterea exaltabit caput.* Vulnerabantur præterea Iesu tenerimæ plantæ. Si quidem per petrosa & aspera ducebatur, dedita ad hoc opera ab ijs qui illum ducebant, ut læderetur. Itaque Christo hæc ductio fuit violenta, ignominiosa & dolorosa. Violenta, quia tamen si sponte ibat Dominus ut agnus ad victimam, nihilominus tamen ab impijs trahebatur potius quam ducebatur. Circumvallatus quoque armata erat manu, puta tribuno & militibus. Unde ductio hæc pariter ignominiosa reddebatur: ducebatur enim vincus quasi latro aut malefactor. Tertiò dolorosa fuit Christo non minus in corde, quam in corpore. Quis enim non doleret, ad tantas iniurias verberum & tractuum? Quis non læderetur de ridentium blasphemantiumque linguis? aut quem contumelia hæc non vulneraret & infamia, putà sic cum armorum strepitu inter hostium manus crudeliter opprobriorumque duci? Neque enim desuerunt Christo vulnera, & plaga, quando quidem armis, pugnis, malleisque cæsus impellebatur. Obserua hic, quod nouies legitur Dominus à noctis medio vsq; in meridiem ductus. Super ijs nouem ductionibus deuotum posset sibi vnusquisque formare exercitium, quo quid pœnarum opprobriorumque in singulis pertulisset Dominus Iesus itineribus, quidve tempore intermedio, contemplando expendere. Primò ductus est Iesus ab horto ad Annam pontificem: de hac modo ductione loquimur. Secundò ductus est ab Anna ad Caipham. Tertiò, à Caipha ad Pilatum. Quartò, à Pilato ad Herodem. Quintò, ab Herode reducitur ad Pilatum. Sextò, milites eum introduxerunt in pratorium, vbi corona illi illudant spinea. Septimo ipsum Pilatus educit foras illudum. Octauò producit ad Pilatum sedentem pro tribunali. Nonò educitur ad Caluarie locum, vbi erat crucifigendus.

Obedientia & patientia Iesu ut nobis imitanda.

Difcore hic debemus, non solum duci, mitti, ac remitti, vbi afficiamur dignominijs, probrisque ac iniurijs, verum etiam ad omnia difficilia esse patientes, atque subiecti omni creaturæ propter Deum, quomodo Dominus non solum Deo Patri, nec matri tantum, verum etiam inimicis & persecutoribus suis obediuit. Itaque si frater, si via iutosa, si tempestas, si nix, grandis, aut pluuia irruerit, & iter tunc laboriosum carpere iuberis, recordare ambulationis & amari gressus pedum Christi, & labores fatigationesque tuas his condias. Hoc modo in omni opere facto siue charitatis, siue obedientiæ, ut non queruleris, non murmures, non sis impatiens, quia fortasse iuberis, mitteris, aut duceris quo tu non vis: sed huiuscemodi cogita, propter eius amorem, qui propter me ductus, missus & remissus in multis doloribus & improperijs obediuit, ego humiliter, alacriter, vltroque vadam & obediam.

*IESUS AB ANNA INTERROGATVS, A SER-
uò, alapa cæsus. Artic. XV.*

Pontifex ergo interrogauit Iesum de discipulis suis, & de Ioan. 18.
doctrina eius. Respondit ei Iesus: Ego palam locutus sum mundo. Ego semper docui in synagoga, & in templo quo
omnes

Psalm. 68.
Psalm. 109.

Ductio hæc
vbi fuerit
Christo vio-
lenta, igno-
miniosa &
iniuriosa.

Itinera seu
ductiones
Iesu nouem
quæ, & quo
deuotionis
exercitio ve-
neranda.

Labores no-
stri quomo-
do Christi
laboribus
condiendi
sint.

omnes iudei cōueniunt: & in occulto locutus sum nihil. Quid me interrogas? Interroga eos qui audierunt, quid locutus sum ipsis, ecce hi sciunt quid dixerim ego. Hęc autem cum dixisset, vnus assistens ministrorum dedit alapam Iesu, dicens: Sic respondes pontifici? Respondit ei Iesus: Si male locutus sum, testimonium perhibe de malo, si autem bene, quid me cedis?

HOMILIA XV.

Ductionis
Iesu ad An-
nam ratio
quæ.

Quod Iesum primum ad domum Annę duxerunt discutiendum non otiose factum est: alioqui Annas cum non esset huius anni pontifex, quomodo pręsumpsisset Iesum audiendum, discutiendum, interrogandum, iudicandumq; suscipere, nisi ante cum Caiapha, cuius erat focer, huius anni pontifice condixisset, vt ita Iesus duceretur primo ad Annam quo Caiaphę minus imputaretur delictum, maiorq; eius iustitia coram hominibus videretur, qui mortis damnaret reum, quem senior iam pontifex Annas, mortis reum statuisset iudicandum, vt pote qui vindictam ad Caiapham (quod mortis supplicio reum indicabat) misisset. Videretur etiam Christi mors propterea iustior, & eiusdem fieret ignominia maior: quippe qui à duobus pontificibus morte dignus foret iudicatus. Prębebat autem huic consilio eorum acuto locum, quod Annę domum pręterire habuerunt, qui Iesum ducebant, cui quasi dignitati, senio atque autoritati, deferre volebant, vt statueretur coram illo Dominus, ab eodem primo examinandus: quamuis (quod dixi) ex virtutisq; ante putandum est ordinatum esse vt ita fieri deberet, consilio, quo iniuriam celarent, simularent verò iustitiam. Ad hoc facit, quod à multis refertur, Dominum Iesum non per portam reductum, per quam ad montem Oliueti exierat, sed per aliam portam, quę aurea dicebatur, vbi domus Annę occurtebat prior, antequam ad Caiaphę domum veniant. Quod si per aliam intrassent, qua Christus exierat, portam, non ita occurrisset. Vnde coniectura fit, pontificum studio sic factum, vt fieret occasio Iesum ad Annam ducendi. Interrogauit autē pontifex Annas Christum de doctrina & de discipulis eius. Ad quarum quęstionum alteram responderet, ad alteram tacet. Nam de doctrina sua Iesus respondens, pontificem mittit ad auditores quibus libentius credit, & qui dicere certius possunt quę audierint, quidve docuerit Iesus, quandoquidem in secreto nihil docuit, sed in templo & in synagoga vbi multi cōtulerant qui possint testari. Remittit se Iesus ad testimonium aliorum, etiam qui hoc tempore videbantur inimici. Porro de discipulis nihil respondit. Hoc modo vbi Christus responderat, assistens vnus ministrorum qui domino voluit suo adulari, & zelum quem pro illo vehementem gereret ostendere, quasi qui iniuriam contemptumve sui non posset ferre Domini, dedit alapam Iesu, dicens: Sic respondes pontifici? Notare Dominum voluit superbię, qui temeritate vsus, irreuerenter pontifici fuisset locutus, atque proinde violenta alapa dignus. Dicunt hanc alapam adē fuisse vehementem, vt dentes mouerentur, & sanguis Christo manaret ē naribus: adē sonoram, vt per totum audiretur palatium, adē denique validam vt digitorum vestigia retineret Christi maxilla quod in Veronica Romę tradunt cerni manifesto. Obser-

Per quā por-
tam Chri-
stus intro-
ductus fuerit

Ioan. 18.

Alapa hæc
quam fuerit
vehemens
sonora &
valida.

ua iam

nam iam his, quis sit qui percutitur: quis, qui cedit. Nonne à luto figulus, ab infimo summus, à peccatore Deus, Dominus à seruo, creator à creatura, à vilissimo puluisculo vniuersitatis Dominus cedit se patitur gubernator atque redemptor? Hic seruus fertur fuisse Malchus, cui in horto aurem Dominus restituit abscissam, pro beneficio hanc contumeliam recipiens. Verum quid Christus egit? Num igni mandauit vt de celo descendat, cremetq; istum blasphemum? Aut nunquid terræ dixit, quæ os suum aperiat & deglutiat eum in infernum. Haudquaquam. Potuisset profecto iubere & mox obedissent & terra & ignis & omnes creaturæ, ad vltionem sui creatoris. At noluit. Neque enim potentia, sed patientia nos voluit redimere: nec venit vt iudicaret mundum, sed vt saluaretur mundus per ipsum. Noluit vti vindicta, sed suum maluit percussorem placare allocatione benigna: *si male*, inquit, *locutus*, &c. Vide quia Dominus iudicium subire vult cum seruo. *Si verò bene locutus sum quid me cedis?* Quid hac responsione benignius? quid benignitate hac dulcius? Vide tamen quomodo etiam seruum arguat, & quem modestè arguat peccati. Sic namque verborum lenitate placat seruum, vt nihilominus illi eius ostendat peccatum.

Propria, aliorumq; fama quando quomodo defendenda: iniuriam scem passi qui nos habeamus.

Docemur non tristari si male de nobis sentiat. Quid enim? quando- Tristandum
quidem quasi perperam docuerit, qui sapientia est & veritas, exami- non esse si
natur. Si verò de nobis suspicio est, aut si iudicamur quoque esse mali, male de no-
bis sentiat
nulla nos afficiat tristitia, modo conscientia non accuset. Inde enim magis erimus boni. Nec grandi propterea opus est excusatione. Veritas enim nō semper latebit, etsi ad breue quandoque tempus abscondatur. Perturbatur, sæpe homo nimium timens de se male sentiri: & pro sui iustificatione (quasi famam suam zelans) sæpe contendit & laborat, qui tamen patientia & humilitate, tacens, mansuetè atq; dissimulans, multo se præclarius excusaret, ageretq; vt nemo tantam patientiam humilitatemq; non crederet innocentem. Præstat igitur virtute, quam contentionibus se defendere. Secundò docemur proximo- Famam pro-
rum famam tueri: quomodo Christus eo tempore, quo de suis nil potuit lo- ximorum
qui discipulis quod ædificarent, tacuit: ita nos quoq; de absentibus bona dun- defendendā.
taxat loquamur. Tertio discere nos conuenit, verborum illatas iniurias aut Inurias ver-
obiurgationes duras, calumniosas vè æquanimiter ferre. Siue ergo iniuria, borū æqua-
siue fiat nobis contumelia aut calumnia, quantum nostram attinet lesionem, nimiter fe-
non grauius irascamur, nec vltionem meditemur, sed mansuetudinem op- rendas.
ponamus. Si tamen iniuriam Dei contineat hæc contradictio, vt pote que fiat Injuriam Dei
veritati, aut si scandalum generet pestifera doctrinæ animabus: ibi est etiam non esse tol-
arguendus calumniator, absq; tamen priuato amore & absq; zelo vindictæ, lerandam.
sed zelo duntaxat diuini honoris. Quarto, si Christo pro alapa suscepta vis Alapa pro
gratias agere, statue firmo decreto, & ora Dominum vt voluntatem hanc tuā hac sua quo-
confirmet iuuetque, ne tibi superbia præsumptio vè ex instituto hoc suboriat- modo Chri-
tur: atq; tibi donum hoc largiatur, quo ab ociosis queas os tuum sermonibus sto regra-
continere. Si ociosis abstinentum est, quanto studio renitendum, quibus in- tiandum sit.
standum precibus, ne permittaris à Deo labi in murmuraciones, in detrecta-
r
tiones,